

[Carsten Raft.]

denne det moderne Erhvervslivs Trediestand og dens Problemer, og fordi man, som sagt i Kommissionsbetænkningen, kan bygge videre paa den, hvis man altsaa vil gøre det, hvad jeg senere kommer til.

Vort Parti har som sin Repræsentant i Kommissionen haft vor bedste Mand paa dette Omraade, og det kan vel godt siges: en af de bedste Mænd paa Omraadet, Landstingsmand Bouet. Han har selvfølgelig holdt Gruppen underrettet, vi har fulgt, hvad der er sket i Udvalget, vi har billiget hans Standpunkter, og vi staar bag den Underskrift, han har givet Lovudkastet.

Det gør vi ogsaa i Spørgsmaalet om Opsigelsesfristen, hvor der er 2 Arbejdsgiverrepræsentanter, som i et Særvotum forlanger Paritetsprincippet indført. Vi kan godt indrømme, at saadan som Kontraktforholdene er her i Landet, kan det virke urimeligt, at Pligterne er uens og Kravene uens for de to Parter. Saa vidt man kan se af den internationale Oversigt, er det ogsaa undtagelsesvis det er saadan — det er kun i meget faa Lande. Men vi har bøjet os for det sociale Argument, at Funktionæren er den svageste. Det er ganske givet, at han er det. Arbejdsgiveren kan som Regel ordne sig i sin Bedrift, men for Funktionæren kan det være Eksistensen eller Chancen for et bedre Erhverv og bedre Levevilkaar, det gælder. Derfor bøjede vi os i 1938, og derfor gør vi det i Dag.

Hvad angaar Barselhjælpen, Straffebestemmelserne og Averteringsreglerne kan vi med Glæde gaa med hertil, fordi vi i vort Lovudkast i sin Tid havde Regler i saa Henseende og for saa vidt var kede af, at de gled ud. Vedrørende Straffebestemmelserne paatalte vi, at de ikke kom med i Loven.

Jeg vil understrege det ærede Medlem Hr. Hauchs Henstilling om 400 Kr.'s Grænsen. Hvis dette er kommet til at staa alt for beskeden i Kommissionsbetænkningen, var det maaske en Idé, om Udvalget fik det med i sin Betænkning. Det er og bliver en fuldkommen Urimelighed, at de Folk, der selv sørger for deres Alderdom, skal beskattes af de Penge, de lægger op dertil. Det virker urimeligt; det gælder om, at der kommer en god og fornuftig Udvikling paa dette Omraade, og det var dog rart, da vi vel alle er af den Anskuelse, om alle Partier her paa Rigsdagen rettede endnu en Henstilling om at faa denne Urimelighed fjernet.

Selvfølgelig maa det være saadan, at Folketinget selvstændigt gennemarbejder Lovforslaget. Jeg er ikke i Tvivl om, at det

er en overordentlig sagkyndig og dygtig Behandling, det har faaet i Kommissionen, men det er sket uden for Rigsdagen, og vi maa selv gennemgaa Tingene. Jeg tror, vi maa have en Afklaring f. Eks. af, hvad § 10 betyder; det kan ikke have sit Forblivende ved, at der er et Flertal i Kommissionen, der mener, den betyder det ene, og et Mindretal, der mener, den betyder det andet. Der maa en autoritativ Afklaring til af, hvad den betyder.

Jeg kunde godt lide at faa en Redegørelse, dybtgaaende, for de Tilfælde, hvor man afviger fra de Opsigelsesfrister, som en Funktionær gennem Aarene langsommeligt og møjsommeligt har erhvervet sig.

Jeg er temmelig sikker paa, at i Sygdomstilfælde, hvor der oven i Købet er Forbedringer, er der Tale om et Kompromis. Det er noget, vi maa være klar paa, naar vi synes vi lovgiver saa udmærket for en Funktionær, at ved disse Ting er det tit saadan, at som Trold af Æske springer frem den Risiko, at man skæder ham, giver ham saadanne Vilkaar, at Arbejdsgiveren fristes til at smide Byrden af sig og give ham Afsked i Stedet for. Jeg kunde tænke mig, at det er denne Kendsgerning, der har bevirket i hvert Fald teoretiske Foringelser i Lovforslaget. Men ved nye Ejeres Overtagelse af Bedriften synes jeg, der er Forhold, der er Grund til at undersøge. Alle de Ting maa vi imidlertid overveje i Udvalget og se at blive enige om. Hvis vi ikke bliver enige, maa vi ifølge den Stilling, vi indtager, og det Samarbejde, vi har haft med vort Udvalgsmedlem, selvfølgelig vende tilbage til Udkastet, saadan som det er.

Der er kun to Omraader, hvor jeg og mit Parti har faste og meget stærke Ønsker, som vi lægger megen Vægt paa enten at faa opfyldt eller i hvert Fald faa undersøgt til Bunds, saa vi kan se, om der er Mulighed for Opfyldelse. Det drejer sig om Indkaldelsesreglerne og om Organisationsforholdene for en ganske bestemt Gruppe Funktionærer.

De Regler, der er givet for de værnepligtige i Kommissionsudkastet, har jeg i og for sig ikke noget at sige til. Saadan som Udvalgets Opgave var, forstaar jeg godt, at man nøjedes med det. Rent sagligt, hvad skal vi sige funktionærbeskyttelsesmæssigt, er det gode Vilkaar, men jeg vil gerne — sagt lige rent ud — af politiske og rent principielle Grunde have, at vi gik videre. Det drejer sig ikke her om Lønbetalingen. Saadan som Erstatningsreglerne er blevet for de indkaldte, betyder